

Pıhtılaşmış Hüzünler

– Nehir Derya · 27 Ekim 2017

PIHTILAŞMIŞ HÜZÜNLER

Hayatın sönmüş arzularının kararmış külünü,
İçime çektiğim gün anladım ki,
Ruhumun mutluluk üfleyecek eforu kalmamış.
Göz göz yuva yapmış keder,
Sevinci nasırlaşmış kalbime.
Sözsüz ayrılıklara tabi tutulmuş ömrüm.
Göz hakkı olmayan mutluluklara aşermiş gönlüm.
Büyüsü bozuk çıkmış,
Sihirli hayallerimin.
Renkleri sürgün yemiş,
Dibi görünmeyen hasretimin.
Düşleri kaçmış uykularıma gözyaşı masalları anlatır olmuş,
Kararsız dizelerim.

Gecemin tılsımı gidişinin karaltısında kaybolurken,
Seninle birlikte çekip giden sabahlarımın,
Azap çığılığıyla irkiliyorum.
Ezberimde sayısını unuttuğum,
Sever adımların.
Ömrümün sevap köprüsü üzerinde,
Gider adım günah izleri bırakıyor.

Biliyorum artık,
Sol yanımın yaşam belirtisini sağlayan oksijen,
Yokluğunun acısı ile harmanlanmış bir zehirdi.
Yüreğimi uyuşturmaktan başka çarem kalmadığına ikna olduğum günden sonra,
Harareti yükselen şiirlerim,
Tansiyonu düşüren şarkılarım oldu.
Hücrelerime yerleşmiş agresif yalnızlığım,
Kaderimin sevgi yolu tıkanıklığını ve,
Pıhtılaşmış hüzünlerimi işaret etti.

Sterilize edilmemiş vedaların,

Ruhuma enjekte edilifinin kaçınıcı seansı bu?
Hayal kırıklığı hastalığımın,
Tedarik edilemeyen kaçınıcı reçetesi bu?
Bilmiyorum!
Lakin,
Sessiz yağmurlarla,
Sensizlik yağışımın gök gürültüsünü.
Süresi kayıtsız sancı molalarımı.
Bir de,
Serseri bir aşkın,
Pespaye duygusunun,
Kaçınılmaz hedefi olduğumu,
Unutamıyorum...

Nehir Derya Gökkaya